

Propozycja tygodniowych zajęć dla dzieci z grupy 4-5 latków „Biedronki” do pracy w domu

Temat : „Dzień dziecka”.

Cele: realizacja podstawy programowej poprzez pracę w domu – zapoznanie i zainteresowanie dzieci tematyką o prawach dziecka, wdrażanie do starannego wykonywania prac plastycznych, doskonalenie pamięci wzrokowej i słuchowej, oraz logicznego myślenia. Rozbudzanie zainteresowania filmem, doskonalenie sprawności grafomotorycznych.

Obszary z podstawy programowej:

I-1,2,4,7,

II-2,4,7,10,

III-4,7,8

IV-1,2,5,7,8,11,18,19

1.Zapoznanie z prawami dziecka:

2.Słuchanie piosenki o prawach dziecka. Rozmowa na temat piosenki.

<https://youtu.be/Mudintn3BM4>

3.Zabawa rozwijająca poczucie własnej wartości

Co mamy wspólnego? Rodzice wydają dzieciom polecenia – Wstań i dotknij wszystkich przedmiotów, które są czerwone albo mają jakiś czerwony element. Dotknij każdego domownika, kto tak jak ty jest dziewczynką (chłopcem). – Dotknij każdego, kto ma włosy takiego samego koloru jak ty. Dotknij każdego kto jest wyższy niż ty, wskaż w domu przedmioty które mają kształt prostokąta, dotknij osoby która ma inny kolor oczu niż ty.(Powtórzenie zabawy skierowanie uwagi dziecka na to, co ma wspólnego ze wskazanymi przedmiotami osobami, a co powoduje, że dana osoba jest wyjątkowa).

4.Zabawy ruchowe

Zabawa orientacyjno-porządkowa Różne powitania. Dziecko porusza się po pokoju w rytmie klaskania. Podczas przerwy w grze rodzic mówi, jakimi częściami ciała ma się przywitać z domownikami, np.: – Witają się wasze kolana (plecy, łokcie, czoła...). Klaskanie jest sygnałem do swobodnego poruszania się.

Ćwiczenia wycucia ciała i przestrzeni – Wiatraczki. Dziecko obraca się wokół własnej osi z rozłożonymi w bok rękami, w jedną i w drugą stronę.

Ćwiczenia rąk i nóg – Spacer raków. Dziecko porusza się tyłem, w siadzie podpartym, w różnych kierunkach.

Podskoki – Skaczące piłeczki. Dziecko podskakuje nisko – przy szybkim klaskaniu , wysoko – przy wolnym klaskaniu.

Ćwiczenia równowagi – Na huśtawce. Dziecko z rodzicem lub rodzeństwem dobiera się w parę, podają sobie ręce; naprzemiennie wykonują przysiady.

Ćwiczenia dużych grup mięśniowych – Myjemy się po zabawie. Dzieci naśladują mycie poszczególnych części ciała swojego partnera.

Ćwiczenia uspokajające – Maszerujemy i mówimy rymowanąkę. Dziecko maszeruje po obwodzie koła, rytmicznie klaszcząc i powtarzając rymowanąkę: Ja jestem (imię dziecka), ja kocham słońce, ptaki śpiewające i drzewa szumiące.

5.Słuchanie opowiadania

Słuchanie opowiadania Agaty Widzowskiej Piłka dla wszystkich. Dzieci słuchają opowiadania .

Niepełnosprawny Franek z grupy Ady często śnił o tym, że gra w piłkę nożną. W snach nie siedział na wózku inwalidzkim, tylko biegał po boisku najszybciej z całej drużyny i strzelał najwięcej goli. – Brawo, Franek! – krzyčili kibice. – To najlepszy zawodnik! – rozlegały się głosy. Jednak gdy szczęśliwy i dumny Franek otwierał oczy, od razu uświadamiał sobie, że to był tylko sen, a on nigdy nie zostanie piłkarzem. Patrzył na swoje nogi, którymi nie mógł poruszać, i robiło mu się wtedy bardzo smutno. Ada przyjaźniła się z Frankiem i bardzo lubiła się z nim bawić. Pewnego dnia zauważyła, że chłopiec jest wyjątkowo radosny. Miał roześmiane oczy i wesoło pomachał do niej, gdy tylko pojawiła się w sali. Dziewczynka była ogromnie ciekawa, co jest tego przyczyną. Może dostał długo oczekiwany bilet do teatru? A może spełniło się jego marzenie o jeździe na koniu? – Cześć! Nie uwierzysz, co się stało! – powiedział Franek, gdy Ada usiadła przy nim na dywanie. – Opowiedz. – W sobotę pojechałem z moim starszym kuzynem na mecz piłki nożnej. Grały drużyny z dwóch różnych szkół. Byłem bardzo blisko i mogłem obserwować każdy ruch zawodników! – To świetnie. Ja nie przepadam za oglądaniem meczu, ale cieszę się, że ci się podobało – odpowiedziała Ada. – Mój kuzyn podwiózł mnie do ławki, na której siedzieli zawodnicy rezerwowi. I całe szczęście, bo bramkarz skrzył nogę w kostce i trzeba go było zastąpić. Wyobraź sobie, że nagle ktoś kopnął piłkę, a ja ją złapałem! – Ojej! Zostałeś bramkarzem? – Nie. Po prostu piłka wypadła poza boisko i leciała prosto na mnie. Chwyciłem ją i rzuciłem z powrotem jednemu z napastników. – Brawo! – A wtedy on na mnie nakrzyczał... – Jak to nakrzyczał? Powinien ci podziękować – zdziwiła się Ada. – Niestety, nie. Powiedział, żebym się stamtąd wynosił, bo tylko przeszkadzam. A jego koledzy się śmiali i słyszałem, jak mówią o mnie „krasnal na wózku”. – Prawdziwi sportowcy się tak nie zachowują! – zezłościła się Ada. – Jeden z nich zaczął pokracznie chodzić i wskazywał na mnie palcem, a potem wszyscy śmiali się z moich butów. Chciałbym chodzić, nawet taki wykrzywiony, a ja przecież nie mogę

chodzić wcale... Pomyślałem, że piłka jest nie dla mnie. – Myślałam, że opowiesz mi o czymś wesołym. Jak cię zobaczyłam, wyglądałeś na szczęśliwego, a ta historia jest smutna – stwierdziła Ada. – Bo jeszcze wszystkiego ci nie opowiedziałem! – uśmiechnął się Franek. – Potem wydarzyło się coś wspaniałego! Ada była bardzo ciekawa, a Franek opowiadał dalej: – Mój kuzyn bardzo się zdenerwował i zdecydował, że zabierze mnie z tego boiska, chociaż mecz rozgrywał się dalej. Kiedy odjeżdżałem, usłyszałem dźwięk gwizdka. Kapitan drużyny przerwał mecz i zwołał wszystkich zawodników. Nie słyszałem, co do nich mówił, ale po chwili dogonił nas, a za nim przybiegła reszta drużyny. Powiedział do mnie tak: „Jako kapitan Niebie- 104 skich chciałem cię przeprosić za zachowanie moich kolegów. Oni zresztą zrobią to sami”. I wtedy każdy z piłkarzy podszedł do mnie i podał mi rękę. Widziałem, że było im wstyd. Zapytali, jak mam na imię i co mi właściwie dolega. – To dobrze, bo już chciałam się wybrać z Olkiem na to boisko i im dokopać! – powiedziała stanowczo Ada. – Chciałaś ich zbić? – spytał zaskoczony Franek. – Nie, dokopać im kilka goli. Jak się zdenerwuję, to potrafię kopnąć tak mocno jak stąd do Krakowa! – To szkoda, że cię tam nie było – zaśmiał się chłopiec. Franek opowiedział Adzie ciąg dalszy tej historii. Zawodnicy dowiedzieli się, że chłopiec doskonale zna zasady gry w piłkę nożną, bo razem z tatą ogląda każdy ważny mecz. Zaproponowali Frankowi, żeby został sędzią, dali mu gwizdek i posadzili na honorowym miejscu, z którego miał świetny widok na całe boisko. Od tej chwili chłopiec bacznie obserwował grę, dawał sygnały zawodnikom, a nawet zadecydował o jednym rzucie karnym. Okazało się, że jest bardzo dobrym i uważnym sędzią i nikt nie powiedział o nim „sędzia kalosz”, czyli taki, który się nie zna na grze i ciągle się myli. – I wiesz, co mi powiedzieli na pożegnanie? – zakończył opowieść Franek. – Powiedzieli, że skoro mam niesprawne nogi i nie mogę grać w piłkę nożną, to przecież mam sprawne ręce i mogę grać w koszykówkę. Mój tata dowiedział się, kto prowadzi drużynę koszykarską dla zawodników na wózkach, i od jutra zaczynam treningi. A ja myślałem, że piłka jest nie dla mnie. – Piłka jest dla wszystkich! – powiedziała Ada. – Zobacysz, kiedyś przyjdę na mecz koszykówki. Ty będziesz najlepszym koszykarzem, a ja będę piszczała najgłośniej ze wszystkich kibiców.

Rozmowa na temat opowiadania. – Co śniło się Frankowi? – O czym opowiadał Adzie? – Jak zachowywali się chłopcy? – Co zrobił ich kapitan? – Kim został Franek na meczu? – Co powiedzieli chłopcy Frankowi na pożegnanie? – Co będzie ćwiczył Franek? – Jak oceniacie zachowanie chłopców na początku, a jak potem, po rozmowie z kapitanem?

6. Zabawa uwrażliwiająca zmysł dotyku – Badamy swoją twarz. Dziecko za pomocą dotyku bada kształt swojej głowy, wypukłość nosa, uszu i policzków, ułożenie brwi itp. rodzic. pyta: – Jaki kształt ma głowa? – Jakie są twoje włosy? (Proste, kręcone, miękkie...). – Wymień części twarzy. – Popatrzcie na mamę, tatę. Czy jest taki sam jak ty? Czy ma taki sam kolor oczu i włosów?

7. Praca plastyczna

Wykonanie pracy plastycznej Dzieci z całego świata. Oglądanie zdjęć przedstawiających dzieci z różnych kontynentów. Dzieci oglądają zdjęcia, wymieniają różnice między przedstawionymi na nich dziećmi (kolor skóry, kształt oczu itd.). Samodzielne rysowanie na temat „Dzieci świata?”

8.Ćwiczenia oddechowe do wiersza

Ćwiczenia: oddechowe, artykulacyjne i słuchowe, na podstawie wiersza Ewy Małgorzaty Skorek Dni tygodnia. Jakie nazwy dni tygodnia znasz? Czy wszystkie nazwy dni pamiętasz? Jeśli ktoś lubi takie zadania, niech się zabiera do wyliczania. Powietrza dużo buzią nabiera i na wydechu niech dni wymienia: – poniedziałek, wtorek, środa, czwartek, piątek, sobota, niedziela.* Jeśli za trudne było zadanie, ćwicz dalej ze mną to wyliczanie. Poniedziałek, wtorek, środa, czwartek, piątek, sobota, niedziela.* W miejscach oznaczonych * dzieci powtarzają za rodzicem. – na jednym wydechu – nazwy dni tygodnia.

9.Zabawa dydaktyczna „O kim mówię?”

Opisujemy wygląd cechy charakteru, sposób ubierania się wybranego członka rodziny a dziecko uważnie słuchając stara się odgadnąć o kim mowa.

10.Zabawa dotykowa „Co jest w worku”- samochód, klocek, kredka, lalka, książka linijka, gumka, piłeczka.

Karty pracy

Pokoloruj starannie obrazek

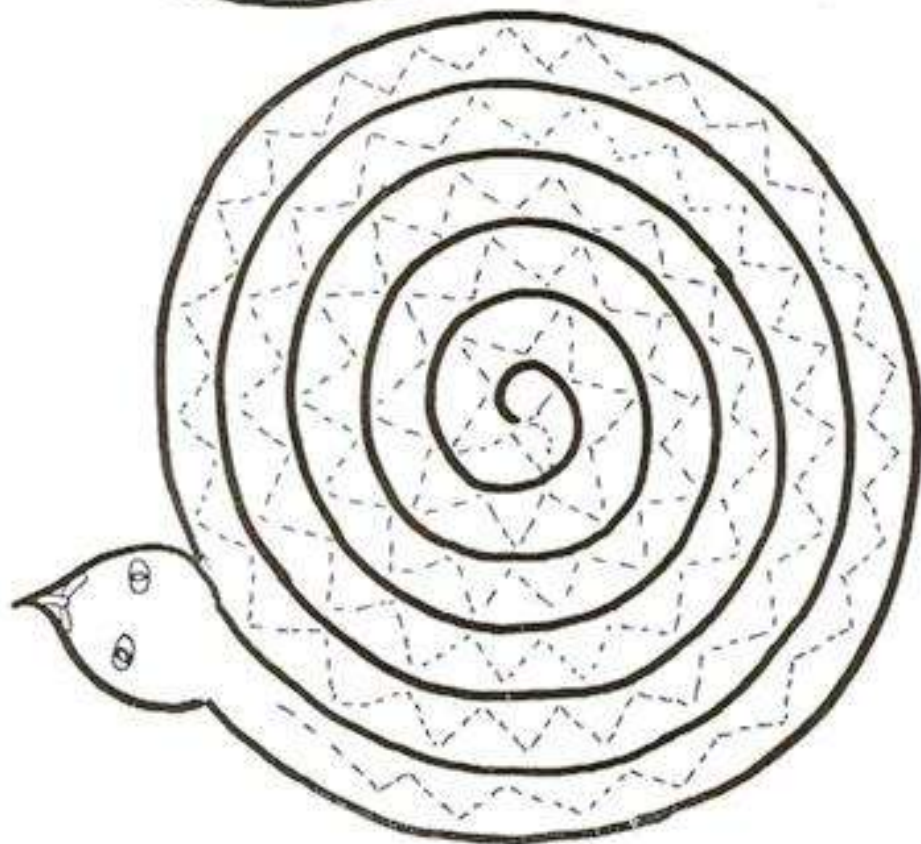
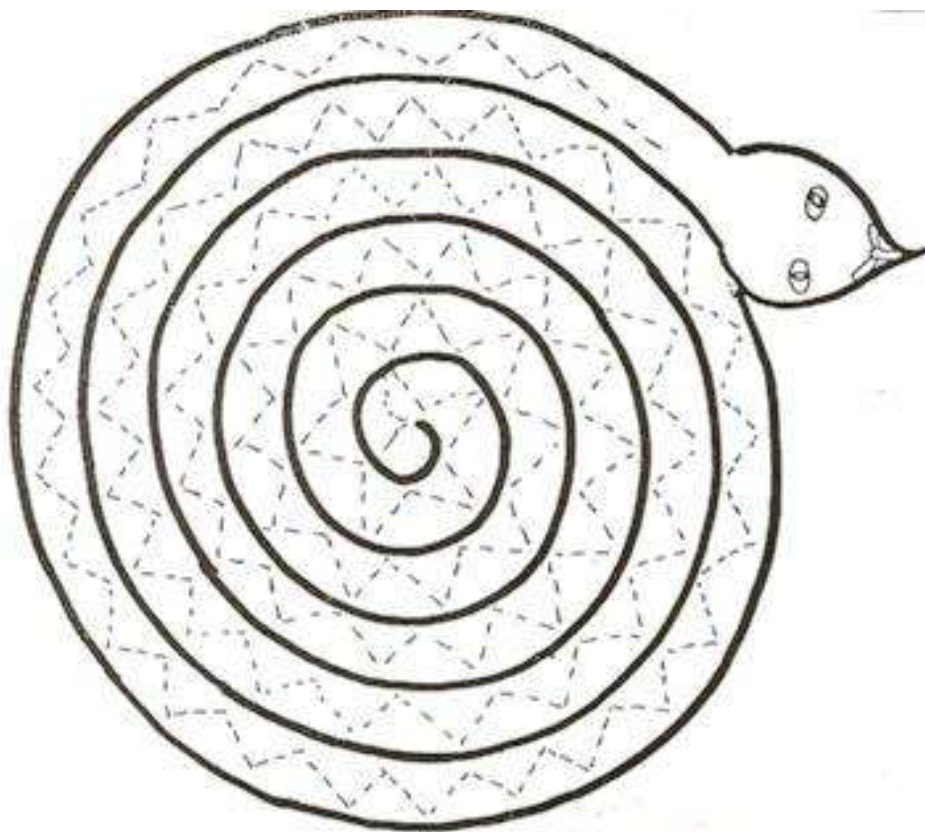

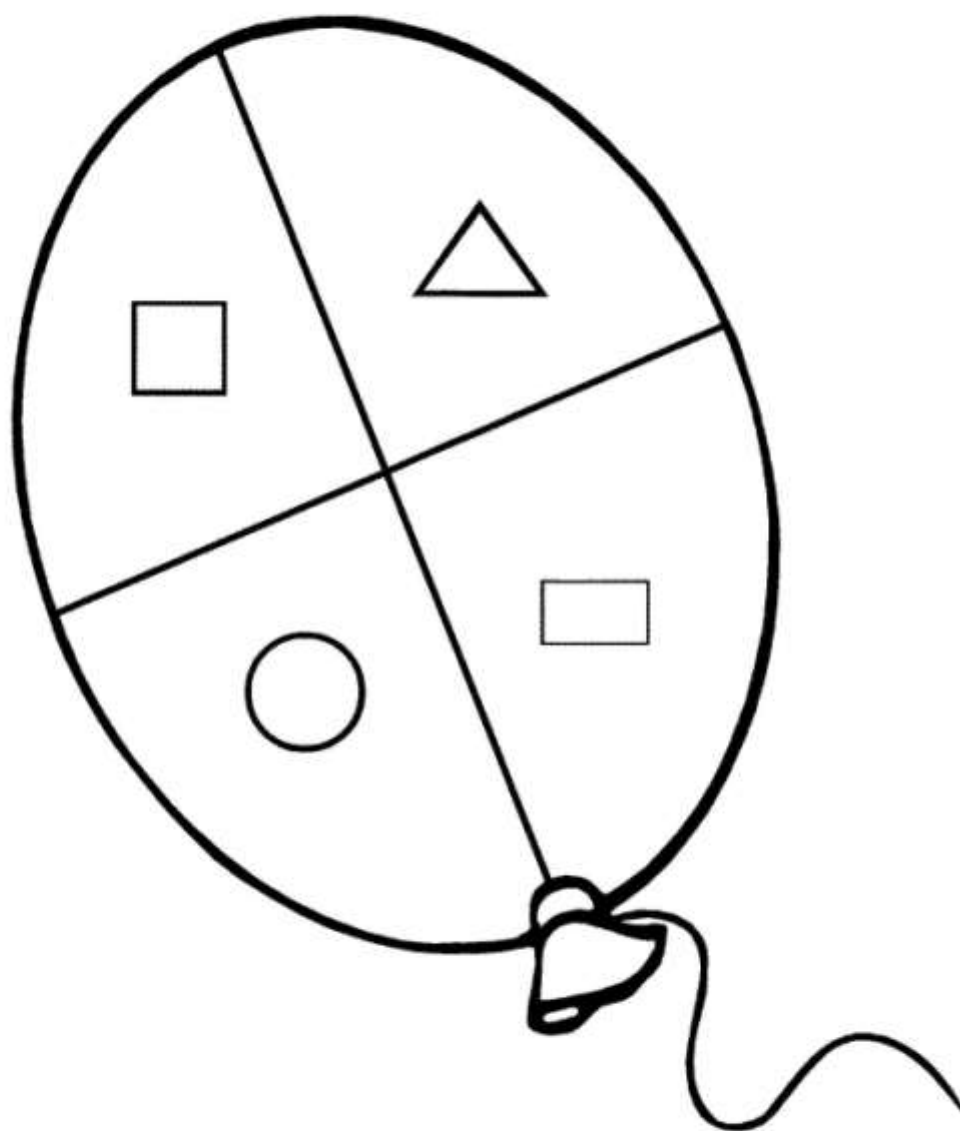
Policz, ile dzieci bawi się w Indian.

Rysuj po śladzie

Pokoloruj pola zgodnie z oznaczeniami.

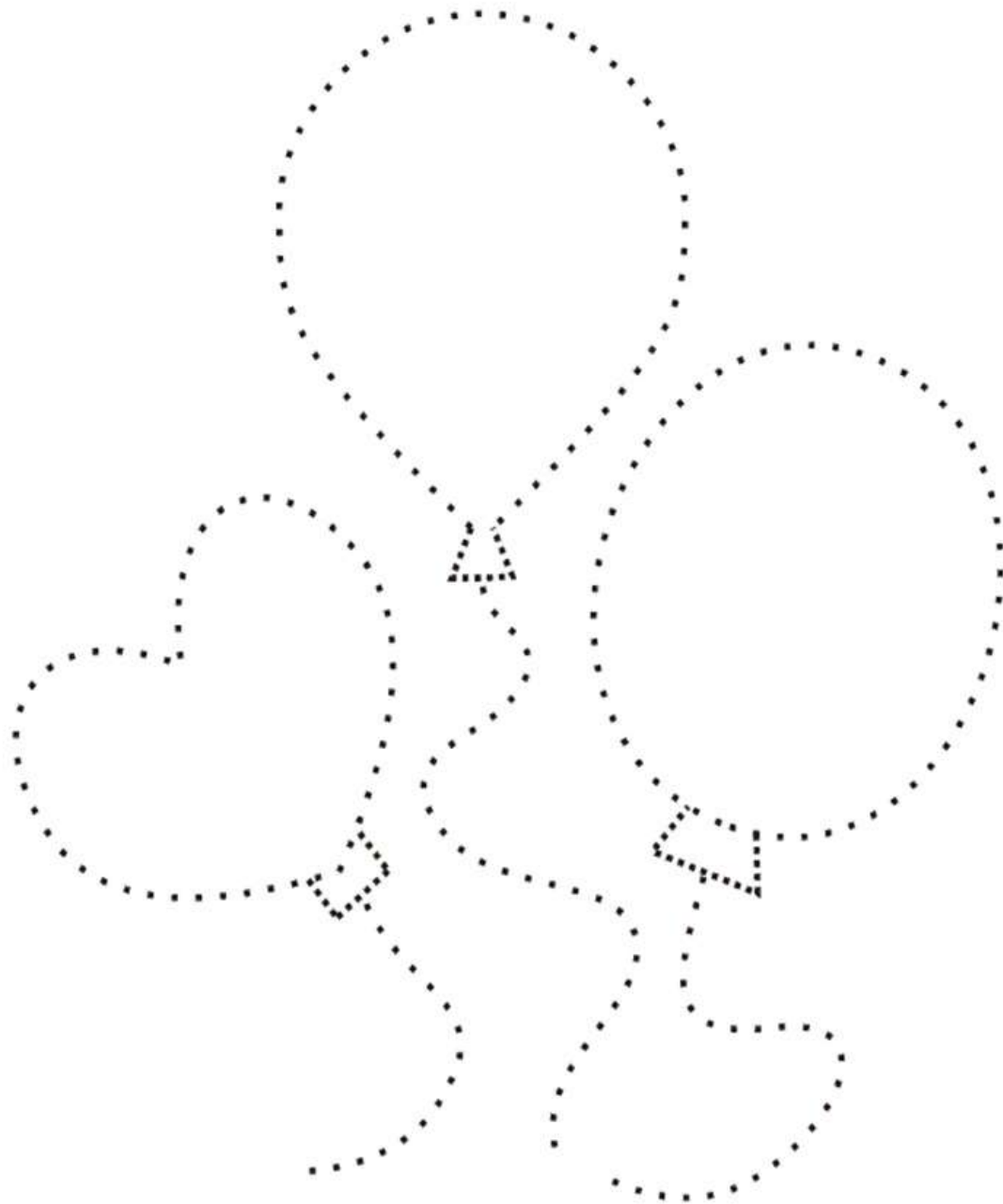
 żółty

 zielony

 czerwony

 niebieski

RYSUJ PO ŚLADZIE

POKOLORUJ BALONIKI WEDŁUG
WZORU

